

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 20 Μαΐου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 21

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 173.)

Μετὰ ἓν τέταρτον ἐργασίας, ὁ Λωμόνδος καὶ ὁ Λεγκέν φυσῶντες ἐναλλάξ εἰς τὸ στόμα τοῦ Δάβις, κατάρθωσαν νὰ ἐπαναφέρουν τὴν ἀναπνοήν, ἐν ᾗ ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ ἡ Μαργαρόνα ἔτριβον αὐτὸν μὲ δύναμιν ὅπως ἀναζωογονήσουν τὰ πηγυμένα μέλη του. Μετ' ὀλίγον ὁ Δάβις συνῆλθεν, ἀνεκάθισεν, ἐπαρτίσθη, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ περιέφερε πέριξ τοῦ ἄτονου βλέμμα.

Διακρίνας πλησίον του τὴν φιάλην τοῦ ρουμίου, τὴν ἤρπασε, τὴν ἐξεπωμάτισε, καὶ θέσας αὐτὴν εἰς τὸ στόμα του, κατέπιε τὸ περισσώτερον μέρος τοῦ περιεχομένου της. Ἐπειτα ἰδὼν τριγύρω του μὲ βλέμμα διανγέστερον, ἔμεινεν ἀρκετὰ ἐκπληκτος εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τοῦ Λεγκέν.

— Νὰ πῆς αὐτὸ τὸ σοῦ καὶ νὰ κοιμηθῇς, τῷ εἶπεν ὁ ἱατρός μὲ ἐπιτακτικὸν τόνον. Νὰ μὴν κινηθῇς, ἂν δέν σου δώσω τὴν ἄδειαν, καὶ αὐριοῦν θὰ εἶσαι καλὰ.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Δάβις μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν. Ἀφ' οὗ δ' ἔπιε τὸ τέϊον καὶ τὸν ἔσπαργάνωσαν ὡς μουμῖαν, ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἱατρός τὸν εὗρε πολὺ καλλίτερα καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Λεγκέν καὶ ὁ Δάβις δὲν ἀντήλασσον πλέον ἐχθρικά βλέμματα.

Ἡ Κοραλία ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Γολιάθ ἦτο ἄξιος μεταλλίου διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ Δάβις, τὴν δὲ γνώμην της παρεδέχθησαν ὅλοι. Τίς οἶδεν ὅμως πόσον καιρὸν θὰ ἐπερίμενε τὸ μέταλλον τοῦτο ὁ γενναῖος ἐλέφας, ἐὰν μετὰ τινος ἡμέρας ὁ Χαρδουήνης δὲν ἔφερε μεταλλίνην πλάκα, ὑποπράσινον

ἐκ τῆς σκωρίας, τριγωνικὴν, φέρουσαν ἱερογλυφικὰ γράμματα καὶ εἰς τὰς δύο ὀψεις της, τὴν ὁποίαν εὗρε κίμων ἀνασκαφὰς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ φρουρίου. Τὸ περίκλιτον τοῦτο εἶχε τρύπαν, καὶ ἦτο προωρισμένον νὰ φέρεται ἀνηρτημένον. Ἡ Κοραλία μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐδέχθη νὰ το κρεμάσῃ εἰς τὸν λαίμνον τοῦ ἐλέφαντός της, εἰς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας πράξεώς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΜΩΒΙΑΙΝ.

Τὰ πράγματα ἀπέδειξαν μετ' ὀλίγον, ὅτι

πολὺ ἐγκαίρως ἐφρόντισαν οἱ ἄποικοι νὰ περιφράξουν τὴν χρυσοῦχον ἑκτασίαν των.

Ἡμέραν τινὰ, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἐφάνησαν μερικὸι ἀνθρωποὶ, ῥακένδυτοι, μὲ μορφὴν ὑποπτόν· κατ' ἀρχὰς οἱ μεταλλευταὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἦσαν σύντροφοι τοῦ Βραΐη καὶ τοῦ Δάβις. Ἀλλ' οἱ δύο οὗτοι, ἰδόντες τοὺς ἐπιδρομεῖς, ἐξέφρασαν ζωηρῶς τὴν δυσἀρέσκειάν των. Ὁ Δάβις μάλιστα ἐδειξε τὸν γρόνθον του εἰς ἕνα, ὁ ὁποῖος ἤλθε πρὸς αὐτὸν νὰ ζητήσῃ πληροφορίαν τινὰ. Οἱ ἄγνωστοι οὗτοι, ἐπεθεώρησαν μὲ βῆμα βραδύ, τὰ περιφραχθέντα μέρη· ἐγκατεστάθησαν δὲ ὄχι μακρὰν τῆς περιοχῆς τοῦ ἱατροῦ, ὅπου ἤναψαν πυρὰν μὲ ξηροὺς κλάδους.

Ἀγανάκτησιν ἠσθάνθη ὁ Γεράρδος ὅτε εἶδε τοὺς ἐπισκέπτας τούτους. Ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησις αὕτη ἐκορυφώθη μέχρι παραξυσμοῦ μετ' ὀλίγον· διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ προσέλευσις ξένων δὲν ἔπαυσεν· ἤρχοντο πεζοί, ἑοῖπτοι, μὲ χειραμάξια, μὲ ἀμάξας συρομένας ἀπὸ βοῦς, μόνοι ἢ καθ' ὁμάδας, γυναῖκες, παῖδιά, γέροντες, Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Ἰταλοὶ, Γερμανοὶ, Ἀμερικανοὶ, Κινέζοι, Ἰάπωνες, Μαῦροι, διάφορων φυλῶν· τὸ ρεῦμα τῶν μεταναστῶν ἐχάραξε τὴν καίτην του καὶ ἔτρεχε μὲ φοβεράν κανονικότητα. Κατ' ἀρχὰς ἤλθον πέντε, ἔπειτα δέκα, ἢ εἴκοσι, μετ' ὀλίγον ἑκατοντάδες, καὶ μετ' ὀλίγον χιλιάδες. Ὁμοιάζον μὲ ἐπιδρομὴν ἀκρίδων, αἵτινες σκοτίζουν ὡς πυκνὸν σύννεφον, ὅλον τὸν ὀρίζοντα.

Οἱ πρῶτοι μετανάσται, βλέποντες ὅτι αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ εἶχαν περιφρα-

« Σιωπὴ ἄκρα κατέλαβε τὴν οἰκογένειαν. » (Σελ. 178 στ. γ'.)

χθῆ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, ἡσθάνθησαν πολὺ λυπηρὰν ἐκπληξιν· ἀλλὰ ταχέως ἔλαβον τὴν ἀπόφασίν των καὶ ἐγκατεστάθησαν οἱ μὲν μετὰ τοὺς δέ, κατὰ μὴκος τῶν διζμερισμάτων τῶν Γάλλων μεταλλευτῶν· μετὰ ἐξ ὁδομύδας, μακρὰ σειρά καλυψὼν περιεκύκλωνε τὴν περιφραχθεῖσαν χρυσοῦχον ἑκτασιν.

Κατ' ἀρχὰς ἐγένετο σκέψις νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ἀγνώστους ἐκείνους νὰ ἐγκατασταθοῦν τὸσον πλησίον τῶν μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν· ἀλλ' ὅταν εἶδον τὸ μέγα πλῆθος τῶν μεταναστῶν, ἡναγκάστησαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν ιδέα ταύτην.

"Ολος ἐκεῖνος ὁ συρφετὸς ἤρχετο ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου εἶχε φθάσῃ ἡ φήμη τοῦ νέου χρυσορυχείου. Ἡ φήμη παρίστα τὸ μεταλλεῖον τοῦτο ὡς τεραστίως πλούσιον Δι' αὐτοῦ ἐμελλε νὰ ἐπανεέλθῃ ὁ χρυσοῦς αἰὼν· μετ' ὀλίγον θὰ ἔπαυεν ἡ ἐνδεῖα, ἡ ἀπελπισία, θὰ κατέπαυεν ὁ φοβερὸς περὶ ὑπάρξεως ἄγων· ὅλοι θὰ ἔξων εὐτυχεῖς. Ἡ φήμη αὕτη τοῦ αἰφνιδίου καὶ μεγάλου πλούτου ἡλέκτρισε ὅλους ἐκείνους τοὺς πειναλέους, καὶ δὲν ἐδίστασαν, ἀλλὰ πωλήσαντες ὅ,τι εἶχον ἐξελίγησαν σωρηδὸν διὰ νὰ συλλέξουν καὶ αὐτοὶ μερικὰ ψυχία τοῦ πλουσίου γεύματος, τὸ ὁποῖον ἡ τύχη προσέφερεν εἰς τοὺς τολμηροὺς.

Μεγάλῃ ἀνησυχίᾳ κατέλαβε τὴν κυρίαν Μασσαί ἐφ' ὅσον ἐβλεπεν, ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς συνωθοῦντο ὅσημέραι πολυαριθμότεροι εἰς τὰ σύνορα τῆς περιφραχθείσης ἐκτάσεως. "Ολον τὸ παραδείσιον θάλαττον, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ φιλοπονία τῶν οἰκείων τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς πρασίτης ἐκείνης ἐρήμου, τῇ ἐφάνετο ὅτι ἐξηφανίσθη, ἀφ' ὅτου περιεσφίχθη πανταχόθεν ἀπὸ τὸ στίφος τῶν τυχοδιωκτῶν.

Ὁ κ. Μασσαί, αἰσιόδοξος ἐκ φύσεως, τὴν ἐπιδρομὴν ταύτην ἐθεώρει ὡς προσωρινὴν ἐνόχλησιν.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἔλεγε, εἶνε χωρὶς ἄλλο νομάδες· θὰ κουρασθοῦν βέβαια νὰ μένουν καρφωμένοι αὐτοῦ διὰ τὸσον ἀσήμενον ὠφέλειαν, καὶ θὰ ὑπάγουν νὰ εὗρουν ἄλλου τὴν τύχην των. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῶμεν· θὰ φύγουν ὅπως ἤλθαν. Μερικαὶ ἡμέραι φθάνουν. Μετ' ὀλίγον οὐδὲν ἄλλο θὰ μεῖνῃ ἐξ αὐτῶν, παρὰ ἡ δυσάρετος ἀνάμνησις των. Ἐν τούτοις οἱ ξένοι ἤρχοντο ἀδιακόπως· νέαι μορφαὶ ἐνεφανίζοντο καθ' ἑκάστην, ὅλον ἐν περισσώτερον ὑποποτοὶ καὶ ὀλιγώτερον ἐνθαρρυντικαί.

Ἐγκατελείφθησαν πλέον οἱ μακροὶ εἰς τὰ πέριξ περίπατοι! Ἐγκατελείφθησαν αἱ εἰς τὸν ποταμὸν λεμβοδρομιαί, οἱ θελητικοὶ περίπατοι ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ Γολιάθ!...

Ἡ κυρία Μασσαί δὲν ἐπέτρεπε πλέον εἰς τὴν Κοραλίαν καὶ εἰς τὴν Λίαν νὰ

μεταδίνον μόναι εἰς τὴν ἑπαυλιν Μωδιλαιν. Αἱ νεάνιδες ἐξήρχοντο τὴν συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου καὶ τοῦ Γεράρδου, τοῦ κ. Μασσαί ἢ τοῦ ἱατροῦ.

Πιστον ἐπόθουν τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας μόναι ξένοι ἦσαν ἐκεῖ ὁ Βραῖν καὶ ὁ Δάξιν! Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἄλλως, μετὰ τὴν διάτυσίν του μετεβλήθη. "Οσε αἱ νεάνιδες μετέβαινον καὶ πάλιν, τὰς συνώδευεν ἀπρόσκλητος, κρατῶν πελώριον ῥόπαλον. "Οχι δὲ μόνον ἡ Κοραλίη τὸν ἐξετίμα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀποπέμψουν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐλέφας ἡσθάνετο ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτὸν καὶ περιέφερε τὴν προδοσικίδα του ἐπιδοκιμαστικῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ Μωδιλαιν, ἀφ' ὅτου ἦλθε το παμπούκιον ἐκεῖνον πλῆθος τῶν μεταναστῶν, ἐνεθυμήθη τὰς θλίβερας προρήσεις του.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ! ἔλεγε ἐκβάλλων ἐκ τοῦ στόματός του τὴν μακρὰν ἐκ πορσελάνης πίπαν του... Ἀχ! ἂν μὲ ἠκούατε! Βλέπετε τώρα; Βλέπετε;... Ἡ μανία τοῦ χρυσοῦ... Κκοκοποῖς χίμαιρα... κατηραμένος σκοπὸς ὅστις θὰ φέρῃ ἐπάνω σας ὅλας τὰς πληγὰς τῆς Αἰγύπτου... Ὁ ὠραίος τόπος μας εἶνε ἀκατοίκητος πλέον, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ καταστῇ μισητὴ ἡ ὑπαρξίς μας. Ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ εἰμωρέσω νὰ ὑποφέρω πολὺ τὸν ἄερα, τὸν ὁποῖον μολύνει ἡ παρουσία τῶν ὄντων χωρὶς νόμον καὶ πίστιν. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἐλευθερίου διαστήματος, τῆς ἀσφαλείας τῆς οἰκογενειακῆς στέγης. Δὲν θέλω νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιὰ μου μέσα εἰς πληθυσμὸν φέροντα ὅλας τὰς κακίας· θὰ φύγω, θὰ ὑπάγω πρὸς ἀναζήτησιν νέου οὐρανοῦ, ὅπου νὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν ν' ἀναπνέω καθαρὸν ἄερα καὶ ν' ἀναθρέψω ὁποῦς θέλω τὴν οἰκογένειάν μου. Καὶ σεις, κύριε Μασσαί, θ' ἀναγκασθῆτε νὰ ἐγκαταλείψετε τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον ἐμίαναν οἱ Ἀμαλκιῆται οὗτοι, καὶ θὰ ὑπάγετε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, νὰ ζητήσετε ἐλευθερίαν ἐδαφὸς καὶ ἀτμόσφαιραν καθωρτέραν. Πάρτε τὰ παιδιὰ σας ἀπ' ἐδῶ. Ἡ γῆ εἶνε μεγάλη, καὶ εἶνε ὀλόκληρος ἀνοικτὴ ἐμπρὸς μας... ἂς φύγωμεν ὅσον εἶνε καιρὸς ἀκόμη!.. Μετ' ὀλίγον ἴσως θὰ εἶνε πολὺ ἀργά...

Αὐτὰ ἐπροφῆτευσεν, νέος Ἰερεμίας, ὁ ἀγαθὸς καὶ τίμιος Βόερ. Ἀλλὰ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ἡξήσεν ὁ υἱὸς τοῦ Νεάνδρου. Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ Μωδιλαιν ἐκάθητο εἰς τὸ ξύλινον κάθισμα, τὸ ὁποῖον ἐλείανεν καὶ ἐμαύρισεν ὁ καιρὸς, κρατῶν μὲ τὴν δεξιὰν τὴν ἐκ προσελάνης πίπαν του καὶ μὲ τὴν ἀριστερὰν χωματίνον δοχεῖον πλήρες ἀφρώδους ζύθου, ἦλθεν ὁ Νεάνδρος, ἐστάθη ἐμπρὸς του καὶ εἶπε μὲ κάποιον δισταγμὸν.

— Πατέρα... ἐσκέφθην...

— Καλὰ, παιδί μου, τί ἐσκέφθης;

— Ἐσκέφθην ὅτι ἀφ' οὗ ἄνθρωποι γραμματισμένοι... ἄνθρωποι μὲ προκοπὴν καὶ μὲ μυαλό... ὡτὰν τὸν συμπατριώτην μας τὸν κ. Μασσαί, τὸν υἱόν του τὸν Ἑρρίκον, ὡτὰν τὸν σοφὸν ἱατρὸν τὸν Λωλόνδον, ὡτὰν τὸν μηχανικὸν τὸν Βέμπερ...

— Καλὰ, καλὰ... εἰς τὸ προκείμενον... τί θέλεις;

— Τέλος πάντων, ἀφ' οὗ μίαν ἐπιχειρήσιν τὴν διευθύνουν αὐτοί... δὲν εἰμωρεῖ νὰ εἶνε ἀνόητοι... Καί... ἦλθα πάρετα... νὰ ζητήσω τὴν ἀδεία σας νὰ πάγω κ' ἐγὼ μὲ τῶν.

Ὁ Μωδιλαιν θ' ἀνεπήδα, ἐὰν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ εὐστακία του καὶ ἡ φλεγματικὴ ἰδιοσυγκρασία του. Ἡρόεστη ἀπλῶς ν' ἀνοίξῃ ὑπερβολικὰ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸ στόμα του.

— Νὰ πᾶς μὲ τῶν! εἶπε. Νὰ πᾶς μὲ τῶν;

— Ναί, πατέρα. Νὰχω κ' ἐγὼ ἕνα διαμίστιμα καὶ νὰ τὸ σκάψω νὰ βγάλω χρυσάρι...

Σιωπὴ ἄκρα κατέλαβε τὴν συνηθροισμένην οἰκογένειαν. Ἡ Κυρὰ-Γουδούλη ἔστρεψε φοβισμένα βλέμματα ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὸν υἱόν της. Ὁ Ἀγρίππας, κρατῶν πίπαν καὶ δοχεῖον ζύθου ἐντελῶς ὁμοῖα πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς του, τὰ ἀπέθικεν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν διὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερα, ἐν ᾧ ἡ Μάρθα, σφίγγουσα τὸν βραχίονα τῆς Λουκίας, ἐκυπτεν ἐντρομος περιμένουσα νὰ γίνῃ μάρτυς καμμιᾶς καταστροφῆς... ν' ἀκούσῃ τὸν πατέρα τῆς καταρῶμενον τὸν ἄφρονον υἱὸν καὶ διώκοντα αὐτὸν ἀπὸ τὴν πατρικὴν στέγην. Διότι ὅλοι εἶνε τὴν ἑπαυλιν ἐγνώριζον τὰς ιδέας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Ἄν μία βόμβα ἐπιπτεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, δὲν θὰ ἐπροξένοι περισσώτερον καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Νεάνδρου.

Ἡ βαρεῖα καὶ ὠραία μορφή τοῦ γηραιοῦ Βόερ ἐγένιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ τὴν κῆμα αἵματος ἀνέβη μέχρι τοῦ μετώπου του καὶ οἱ στακτεροὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξήστραψαν χωρὶς νὰ εἰμωρέσῃ ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα. Ὁ Νεάνδρος ὡτισοδόρμησε κατὰ ἐν βῆμα, ἐν ᾧ ἡ καρδία του ἐκτύπα σφοδρῶς ὁ Μωδιλαιν κατῶρθωσε νὰ σηκωθῇ εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ ἀναπνοὴν διακοπτομένην καὶ ἀσθμίνουσαν ἐμελλε νὰ ὁμιλήσῃ, ὅτε ἡ Κυρὰ-Γουδούλη ὤρμησε πρὸς αὐτόν.

— Μὴ... ἀκόμη... Ἀγρίππα! εἶπε, μὲ τόνον παρακλήσεως. Σκεφθῆτε πρὶν προφέρετε τὰ ἀνεκκλήτα λόγια!.. σκεφθῆτε! εἶπον ἱκετευτικῶς καὶ ἡ Μάρθα καὶ ἡ Λουκία.

— Σκεφθῆτε, πατέρα, εἶνε μικρὸς ἀκόμη καὶ δὲν ἤξεύρει τί λέγει! ἐπρόσθεσε μὲ σοβαρότητα καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός.

Ὁ Ἀγρίππας Μωδιλαιν, ἐνδίδων ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἔμεινε συλλογισμένος στιγμὰς τινάς.

Ἡ Κυρὰ-Γουδούλη συνδέασα τὰς χεῖράς της ἐπερίμενε ἐν σιωπῇ, ἐν ᾧ αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ ἐκράτουν τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ των, ὡς διὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξουν.

Ὁ Νεάνδρος, βλέπων ὅτι ἡ οἰκογένειά του συνεταράχθη τὸσον ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν φαντασιοπληξίαν του, ἡσθάνθη λυγίζόμενα τὰ γόνατά του.

Μετὰ μακρὰν σιγὴν ὁ πατὴρ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν του· τὸ μέτωπόν του ἠθρίασε, τὸ πρόσωπόν του ἔχασε τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸσον ἀνησυχίᾳ τοὺς οἰκείους του καὶ ἐστήριξε τὰς ἐπὶ τοῦ ἐνόχου σοβαρὸν ἀλλ' ὄχι πλέον αὐστηρὸν βλέμμα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 169.)

— Ἐννέα ὥραι καὶ 55 λεπτά! Τόσον μόνον ἀπὸ τὴν μίαν μεσημέριαν εἰς τὴν ἄλλην; Ἀλλὰ τότε οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ κόσμου πῶς εὐρίσκουν καιρὸν νὰ κοιμηθῶσι τὴν νύκτα; Καὶ πόσας ἡμέρας ἔχει τὸ ἡμερολόγιόν των;

— Εἶνε εὐκόλον νὰ λογαριάσῃς. Σοὺ εἶπα, ὅτι τὸ ἔτος τοῦ Διὸς ἔχει 11 ἐτη ἰδικὰ μας καὶ 315 ἡμέρας. Ἄς μὴ σ' ἐκπλήτῃ τοῦτο! Ἄν στρέφεται τὸτον ταχέως περὶ τὸν ἄξονά του μὲ τὰς σελήνας του, τὰς ὁποίας παρασύρει, αὐτὸ δὲν τὸν βοηθεῖ ὥστε νὰ κινεῖται ταχύτερον περὶ τὸν ἥλιον. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει νὰ διατρέξῃ εἰς μίαν περιστροφήν του περὶ τὸν ἥλιον περισσώτερον δρόμον παρὰ ἡ Γῆ, καὶ ἐπειδὴ κινεῖται περὶ τὸν ἥλιον πολὺ βραδύτερον παρὰ ἡ Γῆ, ὅπως σοὺ ἐξηγήσα, διὰ τοῦτο τὸ ἔτος τοῦ Διὸς εἶνε πολὺ μακρότερον παρὰ τὸ ἔτος τῆς Γῆς. Ἐὰν λογαριάσῃς, θὰ εὕρῃς ὅτι περιέχει 4,332 ἰδικὰς μας ἡμέρας.

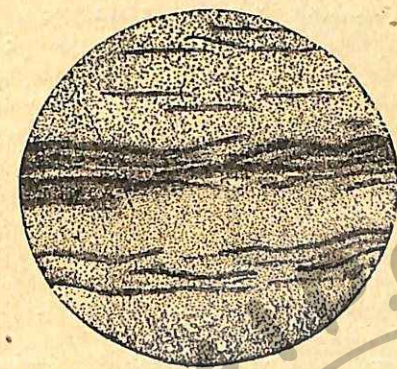
Εἰς αὐτὰ προχωρημένος εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, ὥστε ἡμπορεῖς νὰ εὕρῃς χωρὶς πολὺν κόπον, ποσάκις ἡμέρα 9 ὥρων καὶ 55 λεπτῶν χωρεῖ εἰς 4332 ἡμέρας 24 ὥρων· λογάρισε καὶ θὰ εὕρῃς 10,485. Τόσας στροφὰς κάμνει ὁ Ζεὺς περὶ τὸν ἄξονά του εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς ἰδικοῦ του ἔτους. Τί παράδοξον θὰ εἶνε τὸ ἡμερολόγιόν των, ἂν θελήσῃ τις νὰ δώτῃ ὄνομα εἰς ἐκάστην ἀπὸ τὰς 10,485 ἡμέρας τοῦ ἔτους!

Ἄλλ' ἤρχισα νὰ φλυαρῶ καὶ ἀφήκα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ σοὺ εἰπω· ὅτι δηλαδὴ σελήνην, ἡ ὁποία περιστρέφεται περὶ τὸν πλανήτην τῆς εἰς μίαν ἡμέραν καὶ 18 ὥρας, συχνάκις ἀποκρύ-

πτεται ἀπὸ ἄπτρον μέγα ὅπως ὁ Ζεὺς· καὶ οἱ ἰδιοὶ μας ἀστρονόμοι εὐρίσκουν ἐργασίαν μὲ αὐτὴν τὴν σελήνην, διὰ νὰ παρατηροῦν τὰς ἀποκρύψεις της. Τώρα πρότερον καλῶς εἰς ὅσα θὰ σοὺ εἰπω.

Σοὺ εἶπον ἄλλοτε, δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς ποίαν περίστασιν, ὅτι τὸ φῶς διατρέχει 300 000 χιλιόμετρα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον, καὶ ὅταν μὲ ἡρώτησες πῶς κατῶρθωσαν νὰ εὗρουν αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, σοὺ ἀπήντησα ὅτι αὐτὸ μοῦ ἦτο τότε δύσκολον νὰ σοὺ τὸ ἐξηγήσω. Τὴν ἐξηγήσιν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν σοὺ ἠρνήθην τότε, θὰ σοὺ δώσω τώρα.

Ἡ Γῆ, κατὰ τὸν ἐτήσιον δρόμον της μεταξὺ τῆς τροχίας τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἠλίου, συμβαίνει νὰ ἔχῃ δύο διαφορετικὰς θέσεις ὡς πρὸς τὰ δύο αὐτὰ οὐράνια σώματα. Ἀλλοτε εὐρίσκεται εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν μεταξὺ Διὸς καὶ Ἠλίου· τότε ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Γῆ εὐρίσκονται εἰς σὺ ζυγίαν ὡς πρὸς τὸν ἥλιον. Ἀλλοτε πάλιν ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν μεταξὺ Γῆς καὶ Διὸς. Τότε ὁ Ζεὺς καὶ ὁ πλανήτης μας εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν ὡς πρὸς τὸν ἥλιον. Σοὺ εἶπον ὅτι ἡ Γῆ εὐρίσκεται 149 ἑκατομ-

Ὁ Ζεὺς.

μύρια χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ τὸν ἥλιον. 149 ἑκατομύρια ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ 149 ἑκατομύρια ἀπὸ τὸ ἄλλο, κάμνουν 298 ἑκατομύρια χιλιόμετρα· τὸσον εἶνε τὸ πλάτος τῆς τροχίας τῆς Γῆς. Καὶ ἡ ἀπόστασις λοιπὸν τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς Γῆς γίνεταί 298 ἑκατομύρια χιλιόμετρα μεγαλύτερα ὅταν εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν, παρ' ὅταν εὐρίσκονται εἰς συζυγίαν.

Ἡ σελήνη ἐκείνη τοῦ Διὸς, ἡ ὁποία κάμνει τὸν κύκλον της εἰς μίαν ἡμέραν καὶ 18 ὥρας, ἡ ἴα, παρὰ πολὺ συχνὰ ὀπισθεν τοῦ Διὸς, καὶ οἱ ἀστρονόμοι μας παρατηροῦν τότε τὰς ἀποκρύψεις της. Ἡδυνήθησαν δὲ νὰ λογαριάσῃ, μὲ προσέγγισιν ἐνὸς τετάρτου τοῦ δευτέρου λεπτοῦ, κατὰ ποῖαν ἀκριβῶς στιγμὴν κρύπτεται ὁ δορυφόρος οὗτος ὀπισθεν τοῦ Διὸς, ὁ ὁποῖος τότε ἐμποδίζει τὸ φῶς του, καὶ τέλος κατὰ ποῖαν στιγμὴν ἐξέρχεται ἡ ἴα τῆς κρύπτῃς καὶ καθίσταται πάλιν ὁρατὴ.

Αἱ ἀποκρύψεις ὁμῶς αὐταὶ γίνονται 298 ἑκατομύρια πλησιέστερον ἢ ἀπώτερον ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ παρατηρητοῦ, καθ' ὅσον ὁ Ζεὺς εὐρίσκεται πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἠλίου πρὸς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο καὶ ἡμεῖς, ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον. 298 ἑκατομύρια χιλιόμετρα περισσότερο ἢ ὀλιγώτερον δὲν θὰ ἦσαν τίποτε διὰ τὸ φῶς, ἐὰν αὐτὸ διήνυσεν ἀκαριαίως οἰανδήποτε ἀπόστασιν, ὅπως ἐπίστευον ἄλλοτε. Ἀλλ' ἐὰν τὸ φῶς ἐξοδεύῃ χρόνον διὰ νὰ διατρέξῃ ἀπόστασιν τινα, βεβαίως τότε θὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ καθ' ὅσον ἡ ἀποκρύψις γίνεταί πλησιέστερον ἢ ἀπώτερον· διότι τότε θὰ ἴδωμεν αὐτὴν ἐνωρίτερον ἢ ἀργότερον παρ' ὅσον ἔχει προϋπολογισθῇ, ἀναλόγως τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον θὰ διανύσῃ τὸ φῶς. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀνεκλύφθη διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀποκρύψεων τῆς Ἰού, καὶ εὐρέθη ὅτι ἡ βραδύτης μεταξὺ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχον προϋπολογίσῃ ὅτι πράγματι ἐξήρχετο τῆς σκιάς τοῦ Διὸς, καὶ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπανεβλέπον αὐτήν, ἦτο κατὰ 16 λεπτά καὶ 32 δευτερόλεπτα μεγαλύτερα ὅταν ὁ Ζεὺς εὐρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν παρ' ὅταν εὐρίσκεται εἰς συζυγίαν. Τόσον ἀκριβῶς χρόνον ἐξοδεύει τὸ φῶς ὅπως διανύσῃ τὰ 298 ἑκατομύρια χιλιόμετρα.

Τώρα πλέον εἶνε εὐκολώτατον νὰ ὑπολογισθῇ ἡ ταχύτης τοῦ φωτός· καὶ σὺ ὁ ἴδιος δύνασαι, ἂν θέλῃς, νὰ κάμῃς τὸν λογαριασμόν.

Ἄν τραπῶσιν εἰς δευτερόλεπτα τὰ 16 λεπτά, δίδουν 960 δευτερόλεπτα, καὶ 31 τὰ ἄλλα κάμνουν 992. Διαίρεισε τὰ 298 ἑκατομύρια χιλιόμετρα διὰ 992 καὶ θὰ εὕρῃς 300 000 χιλιόμετρα. Τριακοσίαι λοιπὸν χιλιάδες χιλιόμετρα διατρέχει τὸ φῶς εἰς ἓν δευτερόλεπτον.

Ἄς σοὺ εἰπῶ ἀκόμη, ὅτι ὁ λογαριασμὸς τῶν ἀστρονόμων δὲν εἶνε τὸσον ἀπλοῦς καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς, τὸν ὁποῖον εὐρίσκουν δὲν εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σοὺ κάμω λόγον· ἀλλὰ τὸ ἐξαγόμενον πάντοτε εἰς στρογγύλον ἀριθμὸν εἶνε τὸ ἴδιον. Διὰ τὸσον μεγάλους ἀριθμούς, διὰ τὰς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀποστάσεις, εἶνε μηδαμινὴ ἡ διαφορὰ, ἡ ὁποία ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ἦτο παραπλὺ σπουδαία.

Καὶ λοιπὸν τί λέγεις τώρα; — Λέγω, Νίτσα μου, ὅτι ὁ νοῦς μου ἐκουράσθη. Πρέπει νὰ σκεφθῶ πάλιν καλὰ αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα, διότι θὰ ἦτο μέγα κρίμα δι' ἐμὲ νὰ μὴ τὰ γνωρίζω. Τώρα πλέον, ὅταν μοῦ εἰπουν ὅτι τὸ φῶς διατρέχει τριακοσίας χιλιάδας χιλιόμετρα κατὰ δευτερόλεπτον, θὰ γνωρίζω πῶς κατῶρθωσαν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τούτου.

(Ἐπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Γ. ΤΣΑΓΗ

Βραβευθείσα

Υπό το ψευδώνυμον Ρόδον της Δύτης
εἰς τὸν 62^{ον} Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων

(Ἰδε φυλλ. 12, σελ. 106.)

ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

[Τὸ βραβευθὲν Διήγημα
τοῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ (*)]

Ἐτριφα καλὰ - καλὰ τὰ μάτια μου. Τί ἐσημαίνει πάλιν αὐτὸς ὁ ἐνσημος χάριτης, τὸν ὅποιον μοῦ εἶχε δώσῃ πρὸ ὀλίγου ὁ κλητὴρ ; Κλησὶς, λέγει. Κλησὶς ; καὶ διατί ; ἀπὸ ποῦ ; Καθ' ὅσον ἐγίνωσκον, οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὰ δικαστήρια εἶχον πράξῃ. Πρὸς τί τότε ἡ κλησὶς ; Δὲν ἔγραψεν οὐτε αἰτίαν, οὐτε τίποτε. Μόνον σκέτα - σκέτα ὅτι « ἡ Δεσποινὶς Ζ ω η ρ α φ λ ο ξ, συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, κατοικοῦσα ἐν... κ.τ.λ. προσεκαλεῖτο νὰ ἐμφανισθῇ αὐθημερὸν πρὸ τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπουσίας θὰ ἐδικάζετο ἐρήμην. »

Καὶ τώρα ; τί νὰ κάμω ; Τὸ χρέος μου ὡς καλῆς πολίτιδος, ἦτο νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην τοῦ νόμου, καὶ νὰ παρευρεθῶ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εἰς τὸ Δικαστήριον.

Ἐλαβον λοιπὸν μὲ καρδίαν πάλλουσαν τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἄγουσιν. Ἐβάδιζα μηχανικῶς, παραδιδόμενη εἰς μυρίας εἰκασίας, ὅτε αἶφνης εἶδον ἀνυψούμενον πρὸ ἐμοῦ, ἀπειλητικῶς μεγαλοπρεπές, τὸ Κτίριον τοῦ Δικαστηρίου. Εἰσέρχομαι μὲ βῆμα κλονούμενον καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων. Ἄλλ' ὅποιον θέαμα μὲ περιέμενε ! Ἐπὶ τῆς προεδρικῆς ἐδρᾶς ἐκάθητο σοβαρὸς βῶς, μὲ μαύρα ματογυῖα.

(*) Ἰδε τὰ Ἀποτελέσματα ἐν σελ. 174 τοῦ 20^{ου} φύλλου.

φυλλομετρῶν πελωρίων διαστάσεων κώδικα. Δεξιόθεν τοῦ προέδρου ἐκάθητο ἴσως, καὶ ἀριστερόθεν ὄνος* τὸν ἀνεγνώρισκα ἀμέσως : ἦτο ὁ ὄνος τοῦ λαχανοπώλου μας. Ἐπὶ τοῦ θρανίου τοῦ εἰσαγγελέως ἐκάθητο ὁ σκύλος τοῦ γείτονος μας, περιφέρων βλέμματα ἄγρια καὶ ἀπειλητικά. Πληθος ἄλλων ζώων — γάτων, πετεινῶν, προβάτων, — διεδραμάτιζον τὰ πρόσωπα ἐνόρκων, δικηγόρων, γραφέων καὶ κλητῶν. Πυκνὸν ἀεροκρήριον τοῦ ὁποῦ ἡ σοβαρότης ἦτο ἴση πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπαριζόντων αὐτὸ στοιχείων, κατεῖχε τὰ καθίσματα τῆς αἰθούσης. Τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου ἦτο κενόν.

Ἀόριστος φόβος, ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου μὲ κατέλαβεν. Αἶφνης ἀντρίχισα* ἤκουσθῃ ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου, — φωνὴ ἔρρινος ἀλλὰ σοβαρά :

« Κλητῆρες, εἰσαγάγετε τὴν κατηγορουμένην. » Καὶ ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς, διακοπτομένης μόνον ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀεροκρήριου, δύο σκύλοι πελώριοι ἐπροχώρησαν πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου. Κρύος ἰδρώς μὲ περιέχεεν. Ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου ἠκούσθη καὶ πάλιν ἐπιβλητικῇ ἐν τῇ μονοτονίᾳ τῆς :

« Τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμόν σας ; »

Ἀπήτησα διὰ φωνῆς τρεμουσῆς εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἐρωτήσεις. Μεθ' ὃ ὁ πρόεδρος ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν εἰσαγγελέα, τὸν σκύλον τοῦ γείτονος. Φεῦ ! ἐγνώριζον ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἦτο εὖνους, διότι ποτὲ δὲν ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸν οἰκίσκον του, χωρὶς νὰ τὸν ἐξερεθίσω καὶ χωρὶς νὰ τῷ ρίψω καὶ καμμιὰ πέτρα, βεβαίως ἄλλως τε περὶ τῆς ἀτιμωρησίας μου, διότι ἦτο δεμένος...

« Δεσποινὶς Ζωηρὰ Φλόξ » ἤρχισεν ὁ εἰσαγγελεὺς* ἀκατηγόρητοι ἐπὶ σκληρότητι πρὸς τὰ ζῶα. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ δικαστήριον θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων. Ἡ πρὸς τὰ ζῶα σκληρὰ συμπεριφορὰ σου εἶνε τοσοῦτω μάλλον ἀξιοκατάκριτος, καθ' ὅσον καλῶς γνωρίζεις ὅτι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα πλάσματα τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἐπομένως ὀφείλεις πρὸ ἡμῶν ἀγάπην καὶ προσήνειαν. Κατὰ πρῶτον λοιπὸν λόγον εἰσαι ἐνοχος ἀγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, κακομεταχειριζομένη τὰ ὑπ' Αὐτοῦ πλησθέντα ἄκακα ζῶα. Ἐκτὸς τούτου ὑπὲρ τοῦ ὅλου τὰς ἀνάγκας σου, σὲ βοηθοῦμεν εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου, σηκώνομεν τὰ βάρη σου, σὲ τρέφομεν διὰ τοῦ σώματός μας, γυμνούμεθα διὰ νὰ σὲ ἐνδύσωμεν, ἀποθνήσκωμεν διὰ νὰ σὲ ὑποδέσωμεν. Ἀγρυπνοῦμεν διὰ νὰ κοιμᾶσαι ἐν ἀσφαλείᾳ, φυλάττομεν τὰ ὑπάρχοντά σου, σὲ τέρπομεν διὰ τῶν ἀσμάτων μας, καταστρέφομεν τὰ εἰς τὰ συμφέροντά σου βλαβερά ἔντομα, διευκολύνομεν τὰ μέσα

τῆς συγκοινωνίας* ἐν ἐνὶ λόγῳ θυσιαζόμεθα διὰ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ εὐτυχίαν σου. Ἐπομένως εἰσαι ἐνοχος ἀγνωμοσύνης πρὸς ἡμᾶς. Κατὰ τρίτον λόγον εἰσαι ἐνοχος ἀγνωμοσύνης πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σου, παρακούουσα καὶ καταφρονοῦσα τὰς περὶ τούτου συμβουλὰς των. Ὅθεν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ σὲ πᾶσαν τὴν αὐστηρότητα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ζητῶ ἐν ὀνόματι τῆς ζωοφιλείας, τὴν παραδειγματικὴν σου τιμωρίαν. »

Ἡσθάνθη ὅτι ἡ καταδίκη μου ἦτο βεβαία. Ἐλυψὲ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κατηγορητηρίου, καὶ πνιγομένη ἀπὸ λυγμοὺς μετνοίας, ἤκουον τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, διαδεχομένων ἀλλήλους ἐν ἀτελευτήτῳ σειρᾷ. Κατέβησαν ἐναιτίμῳ μου ἡ γάτα μας, τῆς ὁποίας τὴν οὐρὰν εἶχον σχεδὸν ξεριζώσῃ τὴν προτερὰν ἀπὸ τὸ τράδηγμα. ὁ ὄνος τοῦ λαχανοπώλου, τὸν ὁπῶν καθ' ἡμέραν παντοιοτρόπως ἐδασάτιζον τὸ καναρίνι μας, τοῦ ὁποῦ εἶχα θγάλη δύο πετρά, μία σκύλλα τῆς ὁποίας ἐν μικρὸν εἶχα πνίξῃ. Τῆς τελευταίας μάλιστα ἡ κατάθεσις ἦτο τόσοσιν συγκινητικῇ, οἱ ἄνθρωποι τῆς τότεσιν σπαρταξικάρδιοι, ὥστε ὅλον τὸ ἀεροκρήριον ἀνέλυθη εἰς δάκρυα. Μετὰ τὰς καταθέσεις, ὁ πρόεδρος μὲ ἐκάλεσε νὰ ἀπολογηθῶ. Ἐγνώριζον ὅμως ὅτι ἦτο ἀνωφελές, καὶ μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἀπὸ λυγμοὺς, ἀνεφώνησα :

« Εἶμαι ἐνοχος ! »

Οἱ ἐνοχοὶ τότε ἀπεσύρθησαν. Διετέλουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καταθέσεων, ὅτε οἱ ἐνοχοὶ εἰσῆλθον καὶ πάλιν. Ὁ πρῶτος ἀτάμενος τῶν ἐνόρκων ἔδωκεν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου φύλλον χάρτου, καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ τελευταίου, ἀπαγγέλλουσα τὴν ἐτυμηγορίαν :

« Κατηγορουμένη ! Οἱ ἐνοχοὶ συσχεφέντες, σὲ εὐρίσκουσιν ἐνοχὸν τριπλοῦ ἐγκλήματος : Ἀγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, ἀγνωμοσύνης πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σου, καὶ ἀγνωμοσύνης πρὸς ἡμᾶς, τὰ παντοιοτρόπως εὐεργετήσαντά σε ζῶα* ἐγκλήματος προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ... (ἔδω ὁ πρόεδρος συνεβουλεύθη τὸν κώδικά του) 659^{ον} ἄρθρου τοῦ Κώδικος καὶ τιμωρουμένου διὰ θανάτου. Λαμβάνοντες ὅμως ὑπ' ὄψιν τὴν εἰλικρινῇ ὁμολογίαν σου, μετριάζομεν τὴν ποινὴν σου εἰς δεκαετὴ φυλάκισιν, καὶ... »

Ἐξύπνησα. Ἀπεκόμισα ὅμως τὸ ἡθικὸν τοῦ ὀνείρου διδάγμα.

ΖΩΗΡΑ ΦΛΟΞ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 171.)

Διὰ τοῦτο ὁ νεαρὸς εὐγενὴς ἐλατρεῖτο ἀπὸ ὅλους, καὶ κανεῖς δὲν διεμύρετο διὰ τὸν κάπως παράδοξον τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῦ εἶχεν ἀνακτήσῃ τὸ νομα τοῦ καὶ τὴν περιουσίαν του.

Ἐν τούτοις ὅλοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν τὰς ἰδίας καλὰς διαθέσεις, οἱ δ' ἐκ πλάρχου συγγενεῖς, ὅσοι ἔτρεφον τὴν διαψευδομένην ἡδὴ ἐλπίδα νὰ κληρονομήσουν τὴν Δαμπίερρην, ἡμφισβήτησαν ζωηρῶς τὴν ταυτότητα τοῦ νομίμου κληρονόμου.

Διὰ τοῦτο ἡ πυργωδέσποινα ἀπεφάτισε, χωρὶς ἀργοπορίαν, νὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦ ἐπικυριάρχου.

Καὶ παρουσιάσθη εὐκαιρία νὰ το κάμῃ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρῶν τοῦ νεαροῦ κόμητος, καὶ νὰ τοῖς δώσῃ καιρὸν νὰ τενεργήσουν.

Ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος Η' εἶχεν ἀπολάνῃ, προσβληθεὶς ὑπὸ ἐπιδημίας εἰς τὸ χωρίον Μομπανσιεῖ τῆς Ὠβέρνης, τὴν ὁποίαν διήρχετο ἐπιστρέφων ἀπὸ μίαν Σταυροφορίαν.

Ἡ σύζυγός του, ἡ Λευκὴ τῆς Καστίλλης, ἀνεκνήρυχθη Ἀντιδασίλισσα, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνγλικοῦ υἱοῦ της. Ἐν τούτοις ἡ θέσις της δὲν ἦτο ἀσφαλής. Πολυάριθμοι δυσηρεστημένοι, ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχόντων τοῦ βασιλείου, συνεμάχησαν ὅπως τῇ ἀφαιρέσουν τὴν κηδεμονίαν τοῦ νεαροῦ Βασιλέως καὶ παρεμποδίσουν τὴν ἄμεσον στέψιν του, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι οἱ ὁμότιμοι δὲν ἦσαν ἄρκετοί, καὶ ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἐλευθερωθῶν καὶ ὁ κρατούμενος αἰχμάλωτος ἀπὸ τῆς μάχης τῶν Βωδενῶν.

Ἄλλ' ἡ βασίλισσα, γυνὴ ἀκατανίκητου θελήσεως, ἠψήφισε τὰς ἀντιρρήσεις ταύτας καὶ ἐματαίωσε πᾶσαν ἀντίδρασιν.

Ἡ στέψις λοιπὸν τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου Θ' ὤρισθη διὰ τὴν 22 Νοεμβρίου, ἡ δὲ Δεσποινὴ τῆς Δαμπίερρης ἀπεφάτισε νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ ἐπισήμου τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ νέῳ Κυριάρχῳ καὶ νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὸν ἀνευρεθέντα ἔγγονόν της.

Τὴν παραμονὴν τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης τελετῆς, ἄπειρον πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εὐγενῶν καὶ ἀσπῶν, συνωθούντο παρὰ τὰς πύλας τῶν Πημῶν, — τῆς πόλεως ὅπου ἐτελεῦντο αἱ βασιλικαὶ σκέψεις, — ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τοῦ βασιλείου.

Τὰ ξενοδοχεῖα ὅλα ἦσαν κατέμεστα, καὶ τὸ πρόσωπον τῶν ξενοδόχων ἦστραπεν ἀπὸ γὰρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, ὅταν ἀπεκρίνοντο πρὸς τοὺς ἐνυχεῖς ταξιδιωτάς, τοὺς ἐκλιπαροῦντας ἐν δωματίον :

— Εἶνε πιασμένα ὅλα, Κύριέ μου δὲν

ὑπάρχει οὔτε μιὰ γωνιά εἰς τὸ σταῦλο !

Μόνον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Ξενοδοχείου « Ἀγιος Ρῆμος » ἀπετέλει ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, καὶ ἀπεκρίνετο μετὰ πολλῆς στενόχωρίας καὶ λύπης εἰς τοὺς εὐγενεῖς κυρίους, ὅσοι ἐφιλοδοχοῦν τὴν τιμὴν νὰ καταλύσουν ὑπὸ τὴν στέγην του.

Καὶ ἀνταποκρινομένη εἰς τοὺς στεναγμούς του, ἡ σύζυγός του ἐψιθύριζεν εἰς τόνον μομφῆς :

— Δὲν ἔχει τόπο ! Ἀκούς ἐκεῖ ! Ἄν ἐδιωχες τοὺς ζητιάνους ποῦ ἀτιμάζουν τὸ ξενοδοχεῖόν σου, δὲν θὰ ἦσαν τώρα ἀναγκασμένοι νὰ διώξῃς τρεῖς κόμητας, δύο βαρῶνους καὶ δὲν εἰςέξω πόσους ἱππότες !

— Γυναῖκα, ἔ, γυναῖκα ! Αὐτοὶ οἱ ζητιᾶνες, καθὼς τοὺς λές, πληροῦνουν μὲ χρυσάφι. Ἐ, γυναῖκα ! μὴν κυττᾶς τί χρῶμα ἔχουν τὸ ρούχα ! κύτταζε τί χρῶμα ἔχει ὁ παρὰς...

Ἀλήθεια, τὸ λέγω καὶ ἐγώ : ἐκεῖνος ὁ γέρος Χατζῆς, ἐκεῖ ἡ Γούρτισσα, αὐτὴ ἡ ἄλλη ἡ πτωχὴ μὲ τὸ γυιό της, δὲν κάνουν μεγάλη τιμὴ 'στὸ ξενοδοχεῖό μας' ἀφίνοντες ὅμως μεγάλη ὠφέλεια. Ἀμποτε καὶ ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου νὰ ἡμποροῦσαν νὰ ἐλεγκαν τὸ ἔθιο γιὰ τοὺς πελάτες των, ποῦ ἔχουν ἕνα σωρὸ φτερά 'στὸ καπέλο, μὰ τὸ πούγι ἀδειονό !

— Καλὰ τί λές ! Νά, 'στὸ «Χρυσὸ Παγῶνι» εἶνε ὁ βαρῶνος τοῦ Κουσύ, 'στὸ «Λευκὸ Ἀλόγο» ὁ κόμης τοῦ...

— Μπα ! διέκοψεν ὁ ξενοδόχος μὴπως δὲν θάγωμε καὶ μίαν μεγάλη κυρία, ἐκεῖνη ποῦ ἔστειλε τὸν ἀρχιερίκλινο καὶ τῆς ἐκράτησε δωματίον ;

— Χμ ! πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν συντροφίαν ποῦ θὰ εὗρῃ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν ἐξοχίαν. Για ἰδέε, ἀλήθεια, μοῦτρα ποῦ τάχει ὁ Χατζῆς ! Αὐτός, μάτια μου, πρέπει νὰ εἶνε παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνῳν θὰ εἶνε παιδὶ γέρος καὶ ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸν Ἰωάννην Βριέννην, ποῦ τώρα νά, ἐπέρασε ἀπὸ ἐδῶ ἡ συνοδεία του.

— Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς δὲν μας ἐνοχλεῖ καθόλου ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἦλθε, κάθεται ἐκεῖ 'στὴν πόρτα καὶ κυττάζει τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ βγάξῃ μιὰ λέξη.

— Ἀλήθεια, ἐκεῖνος ὁ χαμένος ὁ Οὐγονέτος δὲν θὰ γυρίσῃ τέλος πάντων ; Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔχει νὰ φανῇ 'στὸ ξενοδοχεῖο... τριγυρίζει τὴν πόλιν μὲ κάτι μάγκοπαῖδα σὰν κι' αὐτόν... Μὰ πού τους 'πιτυχαίνεις, ἄνδρα μου, τέτοιους βοηθοὺς !

— Μὴν το λές αὐτό, γυναῖκα, γιατί εἶνε θαῦμα πῶς τὸν βρήκα καὶ αὐτὸν μὲ τέτοιες φούριες !... Ὅσο κακὸς καὶ ἂν εἶνε, πάντα θὰ μας γυρίξῃ τὴ σούβλα...

« Γκύ ! — Γωλιέρε ! » (Σελ. 182, στήλ. β'.)

— Φθάνει νὰ μὴ γυρίξῃ αὐτὸς ἐξω, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ...

Ἡ ξενοδόχος διεκόπη. Μεγαλοπρεπὲς φορεῖον, μὲ μετὰξίνα παραπετάσματα, ἐπρόβαλεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ὁδοῦ, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ λαμπροῦ ἐπιτελείου ἐντὸς τοῦ φορείου ἐκάθητο γηραιὰ κυρία ὠραῖος εὐγενόπης, πολυτελῶς ἐνδεδυμένη, ἔπνευε παρὰ τὴν θυρίδα.

Ἐσπευσε νὰ φιπεύσῃ, μόλις ἐστάθη τὸ φορεῖον πρὸ τοῦ ξενοδοχείου, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν εὐγενὴ κυρίαν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ Δεσποινὴ τῆς Δαμπίερρης.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, εἶπε μειδιῶσα Καί στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὤρου της ἱππότητος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὑψιμέτωπος πρὸ τῶν συζύγων, οἱ ὅποιοι ἔκλινον ταπεινῶς καὶ ἐδραχίζοντο, διὰ νὰ κοῦσουν τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιερκλίνου.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ὁ Γωλιτέρος ἐξαίφνης ἐσταμάτησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἀπελπισ διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ φίλου του, ὁ Γκύ, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκρόατον εἰς τὰς ἱκεσίας τῆς μητρὸς του, διηυθύνθη πρὸς τὸ στρατόπεδον τῶν πολιορκητῶν διὰ νὰ πελευθερώσῃ τὸν πιστὸν του ἱπποκόμον, ἀποκαλύπτων τὸν ὄνομα του καὶ παραδιδόμενος αὐτὸς.

Καθ' ὅδον ὁμοῦ συνήντησε δύο στρατιώτας, γελῶντας καὶ σχολιάζοντας τὸ ἀστεῖον πάθημα τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἔμαθε δὲ οὕτω ὅτι ἡ μεγαλὴ ψυχὴ ἀπᾶν τοῦ Γωλιτέρου εἶχεν ἀποκαλυφθῇ καὶ τιμωρηθῇ σκληρῶς.

Ἐγένετο ἔξω φρενῶν, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῶν πόνων καὶ τῆς ταπεινώσεως, τὴν ὁποίαν ὑπέστη δι' ἀγάπην τοῦ ἐκείνου, καὶ τὸν ἐξήγησε παντοῦ, ἐρωτῶν τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς ἀλγεῖς τῶν περιγύρων, χωρὶς νὰ τον μὲλῃ ἂν ἐξετίθετο εἰς κίνδυνον.

Ἐπὶ τέλους, μία γραῖα Φλαμανδὴ, μετὰ πολλοὺς διαταγμούς, τῷ ἀπεκάλυψε ὅτι εἶχε δώσῃ εἰς μίαν Γύρτισσαν, ὀλίγας σταγόνας οἴνου, διὰ νὰ πλύῃ τὰς πληγὰς ἐνὸς νέου, τὸν ὅποιον εἶχε πάρῃ εἰς τὸ ἀμάξι της.

Ὁ Γκύ ἀνέπνευσεν ὁ ἀδελφὸς του εἶχε σωθῇ, ἐννοήσας δὲ ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Φλαμανδῆς, ὅτι ἡ Γύρτισσα μετὰ τὸν κόρακα, ὅς ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶχον ὑπερασπισθῇ ἄλλοτε, καθιστοῦσαν ἀκόμη περισσότερον.

Ὅπως δὴ τότε, ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μητέρα του, ἐδήλωσεν ὅτι προπαντὸς ἄλλου καὶ ἐπὶ πάτῃ θυσίᾳ ἔπρεπε νὰ ἐκνεύρουν τὸν Γωλιτέρα.

Ἡ Μαργαρίτα ἀντέστη ἄσθενῶς. Κατὰ βάθος ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸ αἰσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, τὸ ὅποιον ἐμαρτύρει ἡ ἐπιμονὴ τοῦ υἱοῦ της. Ἐκτὸς τούτου, καὶ αὕτη ἀτομικῶς ἠσθάνετο ζωηρότατον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς τύχης τοῦ εὐγενοῦς παιδίου, τὸ ὅποιον ἐθυσίασθαι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου του.

Οὕτω λοιπόν, χωρὶς νάνησυχῆσιν περὶ τῆς Αἰλλης, ἡ ὁποία ἔμενεν ἄνευ ἀρχηγοῦ, μήτηρ καὶ υἱὸς διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Καμπανίαν, ἀκολουθοῦντες τὰ ἔγγραφα τοῦ Γωλιτέρου.

Δυστυχῶς τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἦσαν πολὺ δυσδιάκριτα, διότι ἡ Μάγδα, φοβουμένη τοὺς ἐχθροὺς τοῦ παιδίου, ἐφρόντιζε τρόπον τινὰ νὰ τα ἐξαλείψῃ, κάμνοντα ἐλιγμούς ἀσκόπους καὶ ἐπιστρέφοντα συχνάκις πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀδύνατον νὰ τὴν παρακολουθήσῃ κανεὶς!

Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Γκύ ἐφθασαν εἰς Ρήμας, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰς τὴν πολυκοσμίαν τῆς μεγάλης πανηγύρεως, δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ συναντήσῃ κανένα καὶ μάθουν κάτι περὶ Γωλιτέρου.

Καὶ δὲν ἠπατήθησαν.

Τὸ πρῶτον γνωστὸν πρόσωπον ποῦ εἶδε ὁ Γκύ, ἦτο ἡ Γύρτισσα. Καὶ ἐκείνη ἐξ ἄλλου ἀνεγνώρισε τὸν φίλον τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον ἐθεώρει ὡς τὸν Γκύ τῆς Δαμπερρῆς. Δὲν ἠρνήθη λοιπὸν νὰ τῷ δώσῃ πᾶσας τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας τῇ ἐξήγησε, καὶ πλήρης χαρῆς ὁ Γκύ ἦτο ἕτοιμος νὰ καταπέσῃ τὴν μητέρα του νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν αἰθουσάν τοῦ Ξενοδοχείου γηραιὰν κυρίαν μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ, συνοδευομένην ὑπὸ νεαροῦ ἀκολούθου.

Ἐξαίφνης διπλὴ κραυγὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν δύο παιδίων:

— Γκύ!

— Γωλιτέρε!

Καὶ ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπαρουσιάσθη καὶ ὁ Οὐγονέτος μετὰ κνίστρον τροφίμων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀπέμεινε δ' ἐκεῖ μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτόν, ἄναυδος καὶ ὡσεὶ ἀπολιθωθείς ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ὁ πέπλος, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τὴν διάνοιαν τοῦ Γωλιτέρου, ἐσχίσθη εὐθὺς καθὼς ἐπανεῖδε τὸν προσελθόντα Γκύ, ἡ μνήμη του ἀφυστίσθη ἀποτόμως, καὶ ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ κυρίου του:

— Χωρὶς νὰ το ἤξεύρω, χωρὶς νὰ το θέλω, ἰδιοποιήθη τὴν θέσιν σου, ἀγαπητέ μου Κύριε, τῷ εἶπε· σοῦ ζητῶ συνγνώμην· καὶ σεῖς, Δέσποινα, μὴ με παρεξηγήσεις, σὺ παρακαλῶ· ἡ ἀπάτη ἦτο ἀκούσια ἐκ μέρους μου τοῦλάχιστον, προσέθεσε ῥίπτων βλέμμα μομφῆς πρὸς τὴν Μάγδαν.

— Μὰ κ' ἐγὼ δὲν πταίω καθόλου, εἶπεν ἡ Γύρτισσα· σὺ ὁ ἴδιος εἶπες ὅτι εἶσαι ὁ Γκύ τῆς Δαμπερρῆς, ὅταν σὲ ῥώτησαν οἱ στρατιῶται...

— Ναί, ἔχεις δίκην. Καὶ πάλιν σὰς ζητῶ συνγνώμην, Δέσποινα, δι' ἀγάπην τοῦ ἐγγόνου σας... τοῦ ἀληθινοῦ.

Ἡ μάμμη δὲν ἀπεκρίθη· ἐφαίνετο στενοχωρημένη, καὶ παρετήρει, σείουσα τὴν κεφαλὴν, τὸν πραγματικὸν διάδοχον τῶν κομῆτων τῆς Δαμπερρῆς καὶ τῆς Φλάνδρας.

Ἦτο δυνατόν;

Ἡ στενοχωρία της καὶ ἡ ὀργὴ της ἐξεδηλοῦντο, χωρὶς νὰ θέλῃ, διὰ τοῦ ψυχροῦ καὶ περιφρονητικοῦ της ὕφους.

Ὁ ἔγγονός της ὁμοῦ ἐφαίνετο τερπόμενος ὑπερβολικὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, καὶ ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἐχαιρέτα βαθυσθεβάτως τὴν γηραιάν πυργοδέσποιναν, ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον του καὶ τῷ εἶπε γελῶν:

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ σεβαστὴ μου

γιαγιά δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἀντικατάστασιν!

[Ἐπεται συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΕΛΛΙΑ ΚΑΙ ΣΥΚΗ [Μῦθος Αἰσώπου.]

Εἰς τὰ χρόνια τὰ παλὰ
Ἐεὶ περήφανη ἔλγα
Σὲ συκία ἐφυλλισμένη:

— Σὺν ἐμὲ ἔτῃ γειτονία
Δὲν ὑπάρχει ἄλλη καμμία
Τόσο νάνε φουντωμένη

Κ' ἐν ὧ σ' εἶσ' ἐλεεινὴ,
Σὺν τὸ σκέλεθρο γυμνὴ
Κ' ἔχεις τὰ κλαδιά σου εὐλα,

Μ' ὅλη ἐγὼ τὴ χειμωνία
Λυγρὰ ἔχω τὰ κλωνία,
Καὶ στολίζομαι με φύλλα!...

Μὰ τὴν ἴδια αὐτὴ βραδιά
Μὲ τὸν παγερὸ Βοριᾶ
Καθὼς ἔπεσε τὸ χιόνι,

Στέκει ἐπάνω 'ς τὰ κλωνία
Τῆς ἐλῆας, κ' ἡ πογωνία
Φύλλα κι' ἀνθὴ τῆς παγώνει...

Μὰ εἰς τὰ εὐλα τὰ γυμνά
Τῆς συκίας, καθὼς περνᾷ,
Ἐεγλυστράει, δὲν στέκει, λυόνει.
Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀσέρ τοῦ Βέγα ἐφανιζόμενος εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ θεάτρου, ζητεῖ θεωρεῖον.

— Γὰρ τὴν Μήδειαν; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ταμίης.
— Ὅχι, καλὲ γὰρ μένα!...

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου [Ε]

Ὁ Κουριοκεφαλᾶς πρὸς τὸν ἀδελφόν του:

— Νὰ ἴδῃς ποῦ ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει ἐκδοθεῖ πλεόν.

— Καὶ γιατί;

— Μὰ νὰ, γιατί ὅλοι οἱ συνοδοιῶται της εὐμεγαλῶσαν καὶ ἔτσι δὲ μὲν χωρίς συνοδοιῶται.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβύριον Ρόδου [Ε]

Εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ Μαρίκα ἤθελε νὰ κόψῃ φράουλες, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν κήπον.

— Μὴν εἶνε κανένας σκύλος μέσα; ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν χωριατόπουλον, ποῦ ἐστέκετο ἀπέχως.

— Εἶνε ὁ ἀδελφός μου ὁ Παναγιώτης! ἀπάντησεν ἀφελῶς ἐκεῖνος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μαγευμένου Αἰλίου [Ε]

Ἐν καιρῷ βροχῆς.

— Γιατί, Κούλα μου, εἶσαι ἔτσι λυπημένη;

— Μὰ δὲν βλέπεις, Νίκο, ποῦ θρέχει καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἔθωγ νὰ ποτίσω τὰ λουλούδια μου;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πενδοῦσης Καρδίας

— Πῶς ἤθελα νὰ σου ἔπερτε τὸ λαχεῖον, Μίμη!

— Μὰ! καὶ γιατί τόση καλωσύνη;

— Γὰρ νὰ τάρπαξω ἐγὼ, νὰ!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φάρε τῆς Ξηρᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εἰς Εἴρω, εἰς Εἴρω πολὺ καλὰ τί κάμνουν τὰ οἱ φίλοι μου: Πρῶτον, εἶνε κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἔκκλησιν, τὴν ὅποian ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Παράρημα, καὶ προπάντων ἀπὸ τὰ πρῶτα Ἀποτελέσματα τοῦ Ἐράνου, τὰ ὅποια ἐφάνησαν εἰς τὸ Δελτίον. Δεύτερον, ἀντιγράφουν εἰς τριπλοῦν τὴν Ἐπιστολήν, τὴν ὅποian θὰ στείλουν εἰς τοὺς φίλους των—μὴ συνδρομητὰς μου, ἐννοεῖται, διὰ νὰ λάβουν καὶ αὐτοὶ μέρος εἰς τὸν Ἐρανον...

Ἐ, δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἀλλὰ θὰ μου πῇτε: Καὶ ποῦ τὰ ἤξευρε αὐτὰ; Ἄ, μοῦ τὰ εἶπε τὸ πουλάκι μου. Ἐγὼ ἐνὰ πουλάκι ποῦ μοῦ τὰ λέγει δα: καὶ πρὶν νὰ ἔλθῃ ἀκοῇ ὁ ταχυδρόμος, μετὰ τοὺς σωροὺς τῶν γραμμάτων σας...

Ὅχι, Ἀταβύριον Ρόδου, δὲν θὰ ἐπρόκηρυττα Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος μετὰ Βραβεῖα καὶ ἀμοιβάς. Οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ συνεισίσουν νὰ ἐργάζωνται ἀφιλοκερδῶς καὶ ἄνευ υποστολήσεως ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Ἀρκετὸν κέντρον ἀμύλης εἶνε ἡ δημοσιεύσις τοῦ Δελτίου τοῦ Ξεσπαθώματος: περισσότερον δὲν χρειάζεται. Τὸ καλὸν παράδειγμα δίδεται, καὶ ἂν σήμερον ξεσπαθώσῃ ὅλοι, αὐτοὶ θὰ τοὺς μιμηθῶν περισσότεροι. [Ε] διὰ τὴν ποικίλην καὶ ὥραian ἐπιστολήν σου.

Κύρη τοῦ Ἀσωποῦ [Ε] εἶνε περὶ τὸν νὰ σου εἴπω πόσον μοῦ ἤρεσεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ διὰ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Λυποῦμαι μόνον, ποῦ δὲν εἰμπαρῶ νὰ χρησιμοποιήσῃς τὰς ἀράδας αὐτὰς Ἀσκήσεις, διότι στέλλονται μετὰ τὸν Διαγωνισμὸν. Ἀλήθεια δμως, τὸ νὰ μου στείλλῃς Ἀσκήσεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ πρὶν κηρυχθῇ Διαγωνισμός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἀνέγνωες τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ χωρὶς τὸν Ὀδηγόν, ὁ συνδρομητὴς δὲν εἰμπαρῶ νὰ κάμῃ οὕτε βῆμα ἀπρόσκοπον.

Ἀφελῶς καὶ ἐγὼ τῆς περιστάσεως, — μοῦ γράφει ἡ Ἐλένη Σ. Ρ. Λουκάτου, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀδελφῆς της, — διὰ νὰ σου στείλω τοὺς θερμότερους μου ἀσπασμούς, καὶ διὰ νὰ σου εἴπω ὅτι οἱ συνδρομηταὶ σου ὅλοι εἶνε ἀγαλῶδια, τῶν ὁποίων τὰ πτερὰ μόνον λείπουν! Βροχὸν μοῦ φθάνουν αἱ κάρται των, μ' ἐκδηλώσεις συμπαθείας πρὸς τὴν ταπεινὴν σου συνδρομητρίαν, ἡ ὁποία εἶνε κατενθουσιασμένη.

Δὲν εἰμπαρῶ, Φάρι τῆς Ξηρᾶς, δὲν δημοσιεύω περισσότερα Π. Πνεύματα, διότι δὲν τοῖς ἐπὶ ῥέπει ὁ χώρος: σὺ δὲ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον· συχνὰ σοῦ δημοσιεύω, διότι καὶ πολὺ μοῦ στέλλεις καὶ ὥραia εἶνε. Εἶπε εἰς τὸν μικρὸν σου ἀδελφόν ὅτι καὶ δεκαπέντε θὰ ἔχη Φαυλαῖαν. Ἀθηναῖοι Περίπατοι· τρεῖς ἡ ἑσπερας ἀκόμη θὰ γίνουν εἰς τὸ Μουσεῖον, καὶ ἔσπειτα θάρσις ἡ Ἀκρόπολις.

Θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, οἱ φθόγγοι τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς εἶνε: πᾶ, βοῦ, γὰ, δι, κέ, ζῶ, νῖ. [Ε] διὰ τὰ χαριτωμένα ἔα περὶ τοῦ ἀνδριάντος Κολοκοτρώνη, ὃν ἀναμένω καὶ συλλέγειν.

Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, (Ο. Ω.) αὐτὸ προτιμῶ ἀπ' ὅλα δὲς προτεινόμενα, προπάντων δὲ ἀπὸ τῶν πρῶτον, τὸ ὅποιον οὕτε ἐννοῶ. Πάρα πολλοὺς ἀσπασμούς στέλλεις, καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς δημοσιεύω ὅλους: δι' αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ δυσαρεστηθῇς... Ὅσοι δὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐλπίζω ὅτι τὸ προτείνεις κατ' ευφημισμὸν καὶ διὰ κατὰ ἄλλο παρὰ ζιζάνιον εἶσαι.

Φάσμα τῆς Νυκτὸς [ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆν. Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι ἡ ἱερουδὴν καὶ δὲν ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν διὰ τὸ πρωταπριλάτικον ψευδῆ σου, διότι δὲν ἦτο ἀμάρτημα, οὕτε ἔχεις ἀνάγκην νὰ ζητήσῃς συγγνώμην δι' αὐτό. Τὸν μικρὸν Δημοσθένην ἀσπάζομαι ἐγκραδῶς, καὶ ἐπὶ τοῦ νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα διὰ νὰ μου γράφῃ. Ἐστῆλη δὲ, εἰς ἐξήγησιν.

Εὐχαριστῶ πολὺ, Ζοφερὸν Νέφος, διὰ τὴν τῶσθαι θερμὴν καὶ εὐχρηστικὴν ἀγάπην σου. Νομίζω, κ' ἐγὼ ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἱδρῶθῃ καὶ ἐν Χαλκίδι τοιοῦτος Σύλλογος, ἀπ' οὗ ὑπάρχοντες εἰς τὰς πλείους πόλεις, ὅπου εἶνε συνδρομητὰί μου. Ἦσως ἂν ἐπιμελῇς: θὰ το κατωρθώσῃς. Αἱ λύσεις, περὶ ὧν ἐρωτᾷς, θεωροῦνται ὡς ὀρθαί.

Γεώργιε Δημ. Κωστή, τὸ ψευδώνυμόν τοῦ δ. ποῖον ἐπιθυμῶς, εἶνε ἐλευθεροῦν καὶ δύνασαι νὰ το μεταχειρίσῃς. Ἐπειδὴ δὲ διὰ πρώτην φοράν λαμβάνεις ψευδώνυμον, δὲν ὥρεταις νὰ το πληρώσῃς—τοῦτο γίνεταί μόνον δι' ἀλλοτρίαν ψευδωνύμου, — ἐπομένως γράψε μοῦ τί ἐπιθυμῶς νὰ σου στείλω ἀντὶ τῆς δακτύλου.

Σὲ συγχαίρω, Ζωρὰ Φλοῆ, διὰ τὸ βραβεῖον, καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου πρὸς δημοσίευσιν.

Καστανὴ, δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμόν. Κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ καὶ ἤμουν πολὺ λυπημένη διὰ τὴν στερήσιν σου καὶ οἱ φίλοι μας, ὅσοι σε ἤξευραν μετὰ τὰ παλαιὰ ψευδώνυμα, στοιχηματίζω ὅτι σ' ἐνθυμῶνται ἐπίσης. Ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη, μετὰ τὴν τριάδα τῶν ὠραίων μαργαριτῶν.

Πόσον καιρὸν εἶνε νὰ μου γράψῃς, Ποικιλανθίς;... Ἀς εἶνε: ἂς ἐλπίσω ὅτι τώρα θὰ εἶσαι τακτικώτερος. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἰμπαρῶς νὰ το σβύνης ἀπὸ τὰ τετράδια ποῦ λαμβάνεις, διὰ νὰ τὰ δείχνῃς χωρὶς κίνδυνον ἀποκαλύψεως. Τὸν «Ἐγγονον Αὐτοκράτορος» θὰ διαδεχθῇ μετ' ὀλίγον ἄλλο μυθιστόρημα, ὅχι ὁμοῖον—τοῦτο θὰ ἦτο μεγάλῃ μονοτονία, — ἀλλ' ἐπίσης ὥραιον.

Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ [ΕΕ] διότι αἱ φίλαι μου παρθεύουν εἰς ὅλα. Ἐκ τῆς ὥρας ὑπὸ πᾶσαν ἐποφὴν ἐπιστολῆς σου, μανθάνω μετὰ μεγάλην μου χαρὰν ὅτι καὶ φέτος φίλαι μοῦ θὰ συναγωνισθῶν διὰ τὸ Ράλειον Βραβεῖον. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃς συχνότερα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς: μοῦ τοὺς νέους μου φίλους: Θυραλλίδα (Μ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἰσθμὸν τῆς Δευκάδος (Χ. Α. Κ.) Ἀθόνα τῆς Ἀνοικίας (αὐτὸ ἐξέλεξα, καὶ χωρὶς ἀρχικά) Ἐξαρκωμένο Νευρίσπαστο (δεκτὸν) σοῦ ἔστειλα Χάρτην τῶν Λύσεων) Πορθμὸν τοῦ Εὐρίπου (χωρὶς ἀρχικά) Ἀνθος τοῦ Μαΐου (Χ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἀσπροθαλασσίτην (Α. Σ. καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις) ἀπὸ δὲ ψευδώνυμα ἐπρότεινες, μοῦ ἤρεσε καλλίτερα τὸ πρῶτον) καὶ Μικρὸν Ἀλβιττήν (Γ. Χ. αὐτὸ προτιμῶ).

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Τὸ Ἀταβύριον Ρόδου πληροφορεῖ τὸν Κεραυνοβόλον, ὅτι Ἀταβύριον ὀνομάζεται τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς νήσου Ρόδου. Ἡ Ἰονία Νῆσος ἐπιθυμῶ νὰ μᾶθῃ τὸ ὄνομα τῆς Ἀττικῆς Μουσῆς εἶτε δι' ἐπιστολῆς εἶτε διὰ τετραδίου Μ. Μουσικῶν, καὶ οὕτω νὰ γνωρισθῶν, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία της—ἡ Σπαρτιάτις Σειλῶνις ἀσπάζεται τὴν Βασιλικὴν Χαραλάμους, ἡ δὲ Κομωδία τῆς Ζωῆς χαιρετᾷ τὸν Ἡρακλῆ Ἀγαστασιδὴν—τὸ Φάρι τῆς Ξηρᾶς πληροφορεῖ τὴν Ἀττικὴν Μοῦσαν ὅτι τὰρχικὰ τοῦ δύναται νὰ ἴδῃ εἰς τὸ 16ον φύλλον τῆς διὰ τὰ τὰρχικὰ τῆς Χρονολογικῆς Ἀφῆρας—ὁ Θαυμαστὴς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Τυρινθός καὶ τοῦ Ναυάρχου Θεοβέρου, εὐχαριστεῖ δὲ τὴν Ναυτοπούλαν, διότι τῷ ὑπέσχετο τὸ ἀγαπῶν τὸν νοστὶ—τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου ἀσπάζεται τὴν Βασιλίδαν τῆς Ἐρήνης—ἡ Ἐλεῖσις Ἡλίου ἀσπάζεται τὴν Ἀεροναυτοπούλαν—ἡ Δικατερίνη Π. Καρὰσταλὴ δέχεται ἀνταλλαγὴν ταχυδρομικῶν Δελταρίων ἐκ πάσης πόλεως, διότι κάμνει καὶ αὐτὴ συλλογὴν. Ὅστις ἔχει τὴν καλωσύνην, δύναται νὰ τὴν στείλῃ ἀπ' εὐθείας ὡς ἑξῆς: Mlle Catherine P. Caratzalis, Strada Fructelor No 2, Constanta, Roumanie. Ἐκείνη δὲ ἀνταποδίδῃ διὰ δελταρίων τῆς Ρου-

μανίας—ἡ Φοινικὴς ἐπιθυμῶ νὰ μᾶθῃ τὸ ὄνομα ματεπώνυμον τοῦ Ξενιτευμένου. Σινωπέως, διότι καὶ αὕτη εἶνε Σινωπὶς—ὁ Ἀγγελλος τῆς Ἀγᾶτης πληροφορεῖ τὴν Ρουμιναν Ζορμπὰ ὅτι τῇ ἔσται ἐν ἀπ' εὐθείας ἐπιστολῇ, δι' ἣς τῇ ἀπεκάλυπτε τὸν ὄνομα του, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν τὴν ἔλαβεν—ἡ Κύρη τοῦ Δάλα ἀσπάζεται τὴν Βυγενίαν Οἰκονομοπούλου καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληγογραφίαν.—ἡ Ἐνδοξὸς Φαριανὴ ἐπιθυμῶ νὰ μᾶθῃ τὰ ὀνόματα τῆς Τρυγῶνας καὶ τοῦ Ἡλίου τῆς Ἀγᾶτης, δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν—τὸ Ἀσπρο Ἀραπάκι ἀσπάζεται τὸ Μεσολογγιτάκι καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ του.—ἡ Μαρία Α. Καβδαρία ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μετὰ τ

ληνικήν Ναυαρχίδα. — ἡ Χιακή Μαργαρίτα μετ' ἐν Ἀμυδρᾷ Λάμψιν, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς καὶ Ἀνθούλαν — τὸ Ζοφερόν Νέφος μετ' ἐν Πετρίν τῆς Ἐρήμῳ. — Ἰριδα καὶ Ἰτέαν — ἡ Κόρη τοῦ Στρουμῆνος μετ' ἐν Καρδερῖαν. — ἡ Ὀδοποιὸν Κῆν καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — τὸ Ζῆλ Ζῆλ μετ' ἐν Ἀρθῶς τῆς Ἀλῆς, Χιονοσκεπὴ Δίρφη καὶ Λεωφονίτικον Κεράσι — τὸ Μέλι τοῦ Ἰμπετοῦ μετ' ἐν Μερεξεδνίῳ Μπουκετάκι, Σμυρνοπούλαν καὶ Μυτικὸν Ψευδόνυμν — ἡ Εἰλικρινὴς Φιλία μετ' ἐν Πετρίν τῆς Ἐρήμῳ, Ταχυδρόμον Περιστερὸν καὶ Φορδὸν Μίγδον — ὁ Δεσποτάδης μετ' ἐν Κόκκινῳ Ἐξοχῇ, Σωτ. Σ. Σταουλοπόλιν καὶ Ἐλένην Κοκκίνου. — ἡ Ποιμενίς τῆς Δίρφης μετ' ἐν Στεγαμὸν τοῦ Ἀνέμου, Κυματίζουσας Θάλασσας καὶ Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου — ἡ Πεινασμένος Καρχαρία μετ' ἐν Ἀγγεῖν τῆς Ἀγάτης, Ἑλληνικὸν Ἐδαφὸς καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον — τὸ Ψάδι τῆς Ξηρᾶς μετ' ἐν Ἀργυρᾷ Συρίκταν, Σαλινίτικην Ἐλῆν καὶ Μυτικὴν Φωγῆν — ἡ Εὐδὸνικὸς Ὀρίων μετ' ἐν Μερεξεδνίῳ Μπουκετάκι, Πεινασμένος Καρχαρία καὶ Ἑλληνιστὴ Ἀμμοκλιπιδίον — τὴν Ταύτην μετ' ἐν Ἐλένῃ Περιβολαριπούλου, Τριανταφυλλέον Κῆτον καὶ Ἐνυστὸν Οὐρανόν — ἡ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις μετ' ἐν Φλοῖστον τοῦ Εὐξείνου καὶ Ναυτοπαιδὸν Πάτμον — ἡ Αἰγιναιὶ Ἀθηνᾶ μετ' ἐν Ἀρχιναύαρχον Θεμισκλέα, Πυθιγρόν τὸν Σάμιον καὶ Θαγέρην — ἡ Κανκασία μετ' ἐν Ναυτοπαιδῶν, Ἀπίγονον τοῦ Νέστορος καὶ Μακρυμοχῶν — ὁ Ἀσπροποταμίτης μετ' ἐν Φιλόσοφον Διογένην, Ζοφερόν Νέφος καὶ Ἑλένην Ν. Καραπαύλου — ὁ Ἀβελ μετ' ἐν Λυσόχαρτον, Ἐνα Χωστάκι καὶ Αἰγιναιὶ Ἀθηνᾶν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλικὸν στέλλει ἡ Δάπλαις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* (βεβαίως θὰ καίης πολὺ μεγάλας προόδους μετ' ἐν καλῇ καὶ ἀγαπῇ αὐτὴν διδασκάλισαν... ἐλπίζω δὲ, οἱ τοὶ πρῶτον μάθημα ποῦ θὰ σου δώσῃ, εἶνε τὸ νά μου γράψῃς συχνότερα, οὐλά, ἴστων οἷως ἄλλοτε κ' ἐκείνη) *Ἐνδοξον Ψαριανὴν* (ναί, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγρηφὴ ὡραίας ἐκδρομῆς καὶ τοῦ χρόνου!) *Ἰονιον Νῆσον* (καὶ ἡ ἰδική σου ἐπίσημη: εὐχα: τόσον φιλοφρόνως νὰ ἐορτάζετε πάντοτε τὸν Μάιον;) *Ἀνθος τοῦ Ζαπείου* (ἡ πρὸς αἰς σου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσηχὲς ἂν δεχθῶν καὶ σου στείλῃ δὴν τετραδία, τότε θὰ στείλῃς καὶ σὺ δύο) *Σπαρτιάτιδα Κελωνίδα* (νομίζω οἱ αἱ προτάσεις, περὶ ὧν γράφεις, ἐδημοσιεύθησαν τετραδία θὰ λάβῃς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς περισσότερον ὑπομονήν, σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις) *Καρδίαν τοῦ Πέτρου*, *Ἀσπρο Κάρβουνο* (εἶδα τὴν λυσίαν, ἀλλ' ἂρ' οὐ «δὲν ὑπάρχει καλὸν λυσόχαριον εἰς τὴν Λευκάδα», ἡ ὁ περιττὸν νὰ τὴν στείλῃς τὰ Π. Πνεύματα ὡραϊότατα, καὶ θὰ δημοσιευθῶν) *Κῆμα τῆς Λευκάδος* (σημερον ἐκλέγω ψευδόνυμν τῆς ἀδελφῆς σου ἀγνοῶ διατί δὲν ἐδέχθησαν τὰς προτάσεις τῆς Ἑπτανήσου γράψε μου συχνότερα) *Παιδικὴν Χαρὰν* [Ε] διὰ τὴν πλήρη ἀγάπην ἐπιστολήν σου ἄλλὰ τὰ Π. Πνεύματα νὰ τα γράψῃς.

ρη: ἄλλοτε εἰς ἐξουσιᾶν γὰρ εἰς τὰ εἴπαμεν;) *Ἐθρικὸν Ὑμνον* (μετ' ἐν ὡραίαν Πρωτομαχίτικὴν ἐπιστολήν, ὁ μεθ' οὗ ζήτει ἄλλη λογαρίαν δὲν εἶνε πλέον συζήτησις) *Γρενιάραν* (ἐλπίς τὸν ἐπιστολῆντα Φάκελλον ἔλαβε; τὰ Μ. Μυστικὰ πῶς σου ἐστειλάς; αὐτοῦ;) *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* (παίνεται οἱ ἔκλαιε λίθος ὁ διεκπεριχωρῆς) *πρῶτον Φλύαρον Ψιττακὸν* (τῶρα βίβλια, μετὰ τὴν ἐξήγησιν, τὰ ἐνόητα ὅλα καὶ τὰ εὐρίσκα ἐκρίστα ὡραϊότατα) *Μαργαριτοφῶν* (δὲν περὶ ἐγὼ, πταίει σὺ, διότι δὲ, μου ἔγραψες οἱ ἤθεις νὰ δημοσιευθῇ μετ' ἐν τῷ σου καὶ τὴν σημερινὴν πληροφάν σου περὶ τοῦ Ἀ. 2. πῶς; ἤθεις νὰ τὴν δημοσιεύσω; μετ' ἐν τῷ σου ἡ μετ' ἐν ψευδόνυμν σου; σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἀντίγραφον τῆς «Ἑλλ. Ψυχῆς» τὸ ἄλλο ἐστὶν πρὸς τὸν Ἀγγεῖν τῆς Ἀγάτης) *Βισιλὶδα τῆς Ἐρημῳ* (ἐγχαρίτω ψευδόνυμν τῆς ἀδελφῆς σου, καὶ ἐλπίζω οἱ αὐτὴν τὴν, πορὶν θὰ τοῖς πληροφάν; περὶ καθύστερήσεως τετραδίων, οὐδέποτε δημοσιεύω) *Νεαρὴν Ζωγράφον* (πραγματικῶς, εἶνε πολὺ ὡραία αὐτὴ αἱ ἐκδρομαὶ τῶν τῆς ἡμετέρας καὶ μετ' ἐν τῷ μεγάλῃ συντροφίαν, — διότι ὑποθέτω, οἱ ἡμετέροις οἱ μετ' ἐν τῷ Δυκεῖν δὲν εἶν' ἔτσι;) *Γαλιλικὴν Σημαία* (ἐστειλάς, καὶ χάρω πῶς θὰ λάβῃς; μέρος εἰς τὸν Διαχωριστὴν) *Κανκασίαν* (ἐλπίς) *Ἀνθος τῆς Ἰδης*, *Κόρη τοῦ Στρουμῆνος* (βεβαίως, δὲν πρέπει νὰ περὶ ἔλπει; ἀλλὰ νὰ προχωρῇ; ὁ ἐπ' ἐνὶ νικῇ) *Κυκλαμῖν* (ὁ κ. Χρυσόδωτος; εὐρίσκειται τῶρα εἰς Γερμανίαν, ὅπου καταγίνεται εἰς τὰ ἀνώτερα Μυθολογικά, ὥστε δὲν του μένει κενὸς διὰ νὰ γράψῃ ποιήματα καὶ αὐτὰ πῶς τοῦ ἐδημοσιεύτα τελευταίως, μὴν τα εἶχε στείλῃ πρὸ πολλοῦ καιροῦ) *Ἀγροπολιτικὸν Ὀδυσεῖα τὸν Ἰθακήσιον* (ἔχει καλῶς) *Ἀπίγονον τοῦ Λάση* (πρόσχε λαιπὸν ἄλλοτε νὰ μὴ πρῶς; πολλὰς... μέσπολλες! τὸ νέον Π. Πνεύμα καλῶς, ἀλλὰ ὅποτε θέλουν ἐκείνα) *Μαρίκα, Χαλκιᾶ* (μετ' ἐν τῷ σου εἶνε τὸ ψευδόνυμν; πρέπει νὰ το σημειώσῃς πάντοτε εἰς τὰς ἐπιστολάς σου) *Χαριτωμένην Μουρτίσαν* (σημερον τὸ λάθος διορθώσεται) *Μυστηριώδη κ.λ. κτλ.*

Εἰς ὅσα; ἐπιστολὰς; ἔλαβες μετὰ τὴν 13 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσηχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὅλους στέλλονται μέχρι τῆς 3 Ἰουλίου.
Οὗ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοί, πολεῖται ἐν τῇ Ἰουλίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

257. Λεξιγράφος.

Σὲ προσκαλῶ, σιμὰ μου, ἔπειτα σὲ φωτίζω, καὶ βλέπεις μετ' ἐν τῇ τῇ ἐν τῇ σελήματι.
Ἑστία τὸ τοῦ Ἀγροπολιτικῶν [Ε]

258. Στοιχειογράφος.

Ἐν τετράποδον γνωστὸν σου, περὶ ἂν ὅλα; [τρέχα ρώτα]
Τὸ κεφάλι μου ἂν βγάλῃς,
Ἐν κεφάλι θὰ με βάλῃς,
Κι' ἂν τὸ ἴδιο ξανακίχῃς, γίνομαι β' τῆσου πρῶτα.
Ἑστία τὸ τοῦ Λυσόχαρτου [Ε]

259. Ἀνταρχομαχισμοὺς.
Ἐγὼ εἶναι ὄνομα σὺν ἴλου; τοὺς ἀνθρώπους, Πρὸς θὰ το εὐρὴς βέβαια χωρὶς μεγάλους κόπους, Φρίξαι: νὰ μὴ γῇ; πῶς; μπρὶς νὰ τ' ἀνταρχομαχισμοῖς;
Καὶ ροχὰ σου, καὶ μέτα σου, καὶ μέτα νὰ σκονίσῃς.

Ἑστία τὸ τοῦ Ἀκαθούριου Ρόδου [Ε]

260. Δέλτα.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀνταρχομαχισμοὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νάποτε λεσθῇ: δεξιὰ πλὴς τῆς Ἀριστείας, ἀρίστε: ῥῆς πετῶν, καὶ εἰς τὴν βῆσιν ἰχθῦς.

Ἑστία τὸ τοῦ Θεοφανίδου τῶν Πλουσίων [Ε]

261. Φύρδον - Μίγδον.

Καταλλή: μεταλλῶν τὰ γραμμάτια τῆς κατωτέρω περιέργου φράσεως (οὐκ ἐκίστη; λέξεως ἰδιαιτέρως, ἀλλὰ ὅλων ὅλου) σχηματίζουν γνωστὴν ἀρχαίαν περιμίαν ἐκ πέντε λέξεων.
Πῶς πᾶς ὀρνίθι; ἐστὶν ἰολκένειν.

Ἑστία τὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχον Θεμισκλέους [Ε]

262-263. Μεταμορφώσεις.

1. — Το εἶναι δὲ μεταμορφώσῃς, νὰ γίνῃ δῶ. 2. — Ὁ οἶτος γι' ἐπὶ μεταμορφῶ, νὰ γίνῃ ἔσθος.
Ἑστία τὸ τοῦ Σοφοῦ Παιτακοῦ [Ε]

264-268. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταρχομαχίᾳ δῶ γραμμάτων ἐκίστη: τῶν κάτω: λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τότε λέξεις, πᾶσαι σημεῖνται πτηνὰ:

γενεῖς, ψεῦμα, κάλως, κνίσα, κάλυξ.

Ἑστία τὸ τοῦ Σόφου κ' Ἑλα [ΕΕ]

269. Διπλὴ Ἀρκοστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἄποτε λουὸν δένδρον, τὰ δὲ δεύτερα ὅμοιον:

1. Ἐβν: κόν, ἔθνος, μεγάλο. 2. Πτηνόν. 3. Κινητήριος δύναις. 4. Ἀρχαία βασίλισσα. 5. Προφήτης.

Ἑστία τὸ τοῦ Ροζέτου Γουσκάρου [Ε]

270 Φωνηεντόλιπον

μὲ γράμματα ν-ζ

κ-φλ-ν-κίντες.

Ἑστία τὸ τοῦ Κόδρου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13.

151. Κωμικὸς (κῆμα, Κῶς.) — 152. Λέξις-εἶς. — 153. Ἀκουροῦται.

154. Θ Ω Σ φέρι. — 156. Ὅχι, εἰμ-ποροῦν νὰ δημοσιευθῶν

ΜΥΚ Π Ν Α Ι καὶ περισσώτεροι. — 152. ΝΕΡΟΝ (1, Οὐ, ποῦ,

βοῦς, νοῦς, ναῦς, Ναός. 2. Πάρος, πάγος, πάλο, ἄλλος, ἔλος, Ἐπος. 3. Ὀρος, ὄνος, τό-νος, Τῆνος, Ρῆνος. Ρέννος. 4. Πάρις, πάρις, παῖς, πᾶς, πῶς. 5. Ὀνος, ὄνος, πότος, νότος, νῆτος, Νέστος.) — 158. Αἱ Ἀθῆναι εἶνε πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος. — 159. Ἀπαντας ἡ παιδεία ἡμερῶν ποιεῖ. — 160. Ἡ διάπλασις τοῦ νοῦ ἐπιδιώκεται διὰ τῆς παιδείας.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίδους ΟΛΓΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τῆς L. F. ΜΕΛΕΣ ὑπὸ Ἰουλίας Α. Σωμάκη.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ὀγκώδης τόμος μετὰ εἰκονογραφίας

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀδελφός φρ. 6 — Χρυσόδελτος φρ. 8.

ΕΠΙ ΚΑΡΤΟΥ Α' ΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ἀδελφός φρ. 7 — Χρυσόδελτος φρ. 10.